

Autodidacte i inquiet, metafísic i compromès, qüestionador de Déu i del dimoni, políticament incorrecte davant la vida i la mort, pocs poetes poden presumir de tenir un estil tan distintiu i una fidelitat als lectors tan prolongada com Màrius Sampere. Referent de l'actual poesia catalana, cinc llibres publicats en l'últim any acrediten la seva força creativa i mental

nar al Guinardó. Però el Besòs em resulta inseparable perquè em porta records profunds, simbolitza la postguerra, la misèria i alguns sotracos personals molt íntims, un període existencial que s'endinsa al mar, un mar que ho acull tot de forma material.

4. Salm.

És com una oració, com una pregària però que s'autodefineix amb un concepte líric que em va convenir incorporar a la meua obra en un moment determinat.

5. L'u.

És el tot, és una unitat que ho engloba tot. Podria estar inclòs en el no-res. L'u i el no-res podrien ser la mateixa cosa.

6. Dimoni.

És un àngel condemnat. Està lligat a la paraula dèmon, que és com una mena de demiürg, una intel·ligència, si bé no acaba de ser Déu. A mi em satisfà més la confusió que representa la ment demoníaca que la ment pura de l'àngel o de Déu, encara que a vegades veiem en Déu també la suprema confusió. Perquè, vejam, Déu no va crear l'home, és l'home que va crear Déu.

7. Poeta.

És un demiürg. Tot poeta és un demiürg que viu descontent de la realitat, que hi està en desacord i que vol transformar-la a través de la seva escriptura. És com si jo escrivís per il·luminar el món amb la meua veritat, amb la meua concepció de les co-

ses. Com deia abans, quan escric, jo dono forma al món.

Tornem al torn de preguntes. Posats a definir, amb quin adjectiu qualificaria el seu model de poesia? Irreverent, crítica, desconfiada, irònica, visceral...?

Tots aquests adjectius són certs, però un que defineix més bé la meua escriptura poètica és convulsa. La meua poesia és una declaració d'impotència davant la saviesa i la ignorància del món. Per tant em declaro contrari a trenta mil coses però també addicte a trenta mil coses. Jugo amb la contradicció! La meua poesia és contradictòria!

Es considera més intuïtiu o racional?

Com a creador, jo sóc fred, però en el fons sóc un sentimental.

El poeta Màrius Sampere fotografiat recentment a casa seva al barri del Guinardó de Barcelona, on hi va néixer i va viure fins als catorze anys i on va tornar quan es va casar

FOTO: LUIS TATO

Per vies a vegades autodidactes, figuren entre els seus principals interessos vitals no tan sols la poesia sinó també la música, la filosofia i la fotografia. I la pintura?

Vist retrospectivament, confesso que la meua primera gran passió va ser, sense cap mena de dubte, la música. La segona passió va ser la poesia, la lectura de la qual em va portar a la filosofia (Balmes, Nietzsche, Bergson, Fichte, Hegel, etcètera). La darrera etapa, fa uns vint anys, va ser la pintura. Sota la influència de la meua dona, que ja pintava, m'hi vaig afegir i ben aviat em vaig delir per l'estil de Kandinski i dels jocs cromàtics, però sense afany de representar res. Vaig fer unes quantes provatures, que tinc penjades a casa, i un seguit de quadres que vaig >